

Barış umutları ve Osmanlı oyunları 1
2013-04-13 15:13:00

Silahlar değil, artık gönüller konuşsun, fikirler, siyaset konuşsun. Eğer fikirlerine

güveniyorlarsa, silahlarını ayaklarının altına alsın.

Başbakan R. T. Erdoğan'ın 8 Mart 2013'te Siirt'te yaptığı konuşmadan

'Artık silahlar sussun, fikirler ve siyasetler konuşsun' noktasına geldik.

Abdullah Öcalan'ın 21 Mart 2013 Newroz mesajından

Bir süredir toplu bir barış sarhoşluğu yaşıyor. A. Öcalan'ın 23 Şubat'ta İmralı Cezaevi'nde

BDP'lilerle yaptığı görüşmenin tutanaklarının basına yansımalarının ve ardından gene onun

21 Mart'ta yayımladığı ve görkemli Diyarbakır Newrozunda okunan mesajın ve buna bağlı

olarak PKK'nın 23 Mart'ta ateşkes ilan etmesinin yankıları sürüyor. Buna paralel olarak AKP

hükümeti ve özellikle Başbakan R. T. Erdoğan, en azından görünüşte bazı olumlu öğeler

içeren açıklamalar yaptı. Bu gelişmeler, gerilla savaşının başladığı 15 Ağustos 1984'den bu

yana süren çatışmanın sona ermesi umudunu doğurdu. Barış sarhoşluğu diyorum çünkü,

daha Türk burjuva devletinin Kürt halkına hangi hakları bağışlama yüce gönüllülüğünü

ortaya koyan ya da iki taraf arasında anlamlı ve kabul edilebilir bir anlaşmaya varıldığını

gösteren herhangi bir veri yokken tartışmalar, PKK gerillalarının nasıl yurtdışına çıkacağı

ya da Akil İnsanlar'ın kim ve işlev ve yetkilerinin ne olacağı gibi bütünüyle ikincil konular

üzerinde yoğunlaştırılmış bulunuyor. Sanki iki taraf arasında sorunun özüne ilişkin bir

anlaşma sağlanmış ve sıra silahlı çatışmanın nasıl sona erdirileceğine kalmıştır!

Savaş elbette korkunç ve canavarca bir şeydir. Ezilen sınıflar/ uluslar ya da diğer ezilen

katmanların, ancak başka yollar tükendiğinde ya da barışçı savaşım olanakları bir sonuç

vermediğinde son çare olarak ona başvurmaları da bundandır. Bu husus Kürt halkı için de

geçerlidir elbet. 12 Eylül faşizminin karanlığında ayağa kalkan Kürt halkı, özellikle 1984'ten

bu yana süregelen savaşta onbinlerce kızını ve oğlunu yitirdi. Faili meçhul olarak nitelenen

cinayetlerde binlerce insan öldürüldü. Yüzlerce ve belki de binlerce köy ve mezra yakıldı ve/

ya da boşaltıldı. Milyonlarca insan doğduğu toprakları terketmek, evinden ve toprağından

olmak ve Türkiye'nin metropollerinde ya da göç etmek zorunda kaldığı başka ülkelerde

yaşamını sıfırdan başlayarak yeniden kurmak zorunda kaldı. Özellikle 1980'lerin ikinci

yarısında ve 1990'larda Türkiye Kürdistanı adeta büyük bir işkencehaneye ve konsantrasyon

kampına dönüştürüldü. Genellikle Türkiye'nin Batı, Kuzeybatı ve Güney illerine göç eden

insanlar oralarda giderek artan bir biçimde ikinci sınıf insan davranışı gördüler ve pek

çok kez faşist grupların linç eylemlerine hedef olageldiler. Bu bağlamda, artık analar

ağlamasın ya da artık kan akmasın türünden sözleri söyleme hakkının öncelikle Kürt

halkına ait olduğunun altı çizilmelidir. Dahası, özünde doğru olan bu ve benzer sloganların,

çok önemli bir gerçeğin, yani anaların ağlamasının ve kanın akmasının asıl sorumlusunun

Türk burjuva devleti olduğu gerçeğinin üzerini örtmesine ve ezen Türk ulusu ile ezilen Kürt

ulusu arasındaki derin ayrımı silikleştirilmesine izin verilmemelidir. Az-çok inandırıcı bir

barış adımı, Türk burjuva devletinin ve burjuva basınının unutturmaya çalıştığı gerçeğin,

yani bu 30 yıllık savaşta yaşamını yitiren 50,000 insanın yüzde 80'inden fazlasının Kürt

gerillaları ve sivilleri olduğu gerçeğinin teslim edilmesini ve Türk gericilerinin yakın geçmişte

işlemiş oldukları insanlık suçlarıyla yüzleşmelerini gerektirir.

Bu büyük özveriler boşa gitmedi elbet bugün Kürt halkının ana gövdesinin, Türkiye denen

jeografinin siyasal bakımdan en bilinçli ve en duyarlı bölümünü oluşturuyor olması, esas

olarak bu 30 yıllık savaşımın ürünüdür. Bu dönemde, bir dizi tarihsel ve güncel, objektif

ve subjektif nedenlere bağlı olarak, Kürt halkının bu bakımdan çok gerisinde kalan Türk

halkının daha geri/ en geri katmanları arasında ise belki tarihte ilk kez bir çeşit Kürt-

karşıtlığı, hatta Kürt-düşmanlığı yeşerdi daha doğrusu yeşertildi. Bu ise bugün

Kürt-Türk

sorununun çözümüne başlanmasını bile zorlaştıran çok önemli bir ek faktördür.

Kirli savaşın ağır yükünü çekmiş olan Kürt halkının ve onun savaşçılarının - gerçek ve adil

bir nitelik taşımasa da- bir barışı istemelerini, en azından silahların sustuğu ve insanların

yaşamlarını az-çok normalleştirdiği, normalleştirebildiği bir ortamı özlemelerini kim

ayıplamaya ya da sorgulamaya kalkabilir ki? Kürt halkının barış istek ve özlemi tamamen

meşru ve haklı bir nitelik taşımaktadır. Bu jeografide yaşayan ve Kürt- olmayan herkesin de,

en azından bu istek ve özleme saygı göstermesi ve dahası kendi yazgısını ancak kendisinin

belirleyebileceğini kabul etmesi gerekmektedir. Kuşkusuz bunun böyle olması, Kürt halkının

siyasal öncülerinin, yani PKK yöneticilerinin bu konuya ilişkin tutumlarının eleştirilemez

olması anlamına gelmemektedir.

Evet barış umudu son derece saygıdeğer bir nitelik taşır. Ancak tarihte, yaşamın

gerçeklerinin halkların ve ilerici güçlerin meşru ve haklı özlemlerine denk düştüğü

momentler çok az görülmüştür. Yarım yamalak da olsa bir barışın gerçekleşme yoluna

girmesinin vazgeçilmez bir önkoşulu vardır. O da, savaşıyan taraflardan İKİSİNİN DE bunu

istemesi, İKİSİNİN DE bu konuda asgari bir içtenlik göstermesidir. Aşağıda da göstermeye

çalışacağım gibi Türk burjuva devleti bir barışın değil, PKK savaşçılarının piyon olarak

kullanılabileceği daha farklı ve daha kapsamlı bir başka savaşın peşindedir. Yarım yamalak

da olsa bir barışın sözkonusu olmadığı koşullarda, A. Öcalan'ın Newroz mesajında söylediği

şu sözlerin gerçek bir karşılığının olmadığını da kabul etmemiz gerekmektedir:

Silahlı direniş sürecinden, demokratik siyaset sürecine kapı açılıyor.

Siyasi, sosyal ve ekonomik yanı ağır basan bir süreç başlıyor demokratik hakları,

özgürlükleri, eşitliği esas alan bir anlayış geliyor... Sınıfsal ve siyasal güçlerin gerçek

durumunun objektif bir analizinin yapılmaması, taktiklerin böylesine bir analiz üzerine

oturtulmaması ve barış özlem ve isteğinin bu analizin yerine geçirilmesi, ardından kaçınılmaz

olarak bir hayal kırıklığını ve bir moral bozulmasını getirir.

Demek oluyor ki kilit soru, süregelen savaşın diğer ya da haksız tarafı, daha doğru bir

anlatımla asıl sorumlusu olan Türk burjuvazisi ve devletinin bir barışa hazır olup olmadığı

sorusudur. Evet Başbakan R. T. Erdoğan, daha bir kaç ay öncesine kadar sürdürdüğü

saldırgan ve aşağılayıcı tavrı bir ölçüde terketmiş gözüküyor: O, PKK'yı terör örgütü ve

PKK mensuplarını terörist olarak nitelemeyi sürdürmekle birlikte artık, A. Öcalan'ı idam

etmekten sözetmiyor, ona en ağır hakaretleri yapmıyor, BDP'li milletvekillerini TBMM'nden

kovmaktan sözetmiyor ve onları terör örgütünün uzantısı olarak nitelemiyor, Kürt-Türk

sorununu beyaz terörle, yani askeri operasyonlarla çözmekten sözetmiyor, tek millet, tek

bayrak, tek vatan, tek devlet, tek dil türünden şoven sloganları -en azından eskisi kadar sık

bir biçimde- dile getirmiyor vb. Dahası Başbakan Erdoğan, hükümetin öndegelen üyeleri ve

onların çizgisindeki burjuva yorumcuları artık ölümlere son verilmesi ve anaların daha fazla

ağlamaması ve Kürt halkına ikinci sınıf insan davranışı yapılmaması

gerektiğini, Türkiye'nin

Kürt halkına karşı yürütülen savaşta çok şey yitirdiğini ve iç barışını sağlaması halinde

Türkiye'nin kanatlanıp uçacağını yineleyip duruyorlar.

Ne var ki, barış süreci denen şeyin içeriğini PKK gerillalarının silahlarını bırakmaları ve

başka ülkelere gitmeleri olarak tanımlayan ya da ona indirgeyen Türk gericilerinin sahici

bir dönüşüm yaşadığını, bir barışa hazır olduğunu gösteren herhangi bir veri bulunmuyor.

(1) Buna karşılık, düzenin bu temsilcilerinin Kürt halkını ve onun siyasal temsilcilerini eşit

bir muhatap olarak görmekten çok uzak olduklarını, hatta bu süreci kendi barışlarını

PKK ve BDP'ne dayatma süreci olarak gördüklerini doğrulayan pek çok veri var. Daha dün

kadar Kürt sorunu diye bir şeyin olmadığını ileri sürecek kadar ileri gidenlerin, başında

Zerdüştlükle suçladıkları ve sabah akşam sövdükleri PKK'nın bulunduğu Kürt halkı ile

İslam kardeşliği temelinde birlik kurmayı önerenlerin içtenliğine inanmak için, hiç, ama

hiçbir neden yok. Başbakan Erdoğan'ın Dünya Emekçi Kadınlar günü vesilesiyle 8 Mart

2013'de Siirt'te kadınlara hitaben yaptığı ve bu arada kadınların en az 3 çocuk yapmaları

gerektiği yolundaki çağrısını yinelediği konuşmasında PKK'yı kastederek,

Yavrularımızı ölmeye gönderen bu şebekeye karşı lütfen siz de sesinizi yükseltin demesinin

üzerinden daha bir ay bile geçmedi. Yani Başbakan Erdoğan'ın sömürge valilerine özgü

o saldırgan ve kendini beğenmiş konuşma tarzına her an yeniden dönmesi kimseyi

şaşırtmamalı. Can Dündar'ın 2 Nisan tarihli yazısında söyledikleri bu saptamamı doğruluyor:

Erdoğan'a CNN-Türk/Kanal D röportajında 'PKK, neye karşılık çekilecek' diye soruluyor.

Başbakan, Öcalan'a 'verdiklerini' sıralıyor:

- 12 kanallı televizyon verdik.
- Jimnastiğini 3 günden 7'ye çıkardık.
- Arkadaşlarıyla güneşli görüşüyordu, Her gün görüşsün' dedik. Benim verdiğim, vereceğim

budur.

Dolayısıyla bütün veriler, başını AKP'nin çektiği Türk gericiliğinin Kürt halkının meşru

ve haklı barış özlemini sömürerek kendi iç ve dış gerici amaçlarına ulaşmayı planladığını,

hatta bu yapay ve zorlama barış gevezeliğinin yarattığı ortamda bir taşla birkaç kuş vurmayı

tasarladığını gösteriyor. Bunlar arasında

a) PKK-BDP'nin Başbakan Erdoğan'ın giderek daha gerici bir rejim kurma yöneliminin

ve bu son derece hırslı bayın başkanlık koltuğuna tırmanma hesaplarının dayanağı haline

getirilmesini,

b) PKK'nın kısmen ya da bütünüyle silahsızlandırılmasını,

c) PKK savaşçılarının Suriye'deki Türkiye, NATO, Suudi Arabistan, Katar vb. destekli asilerle

birlikte Beşar Esad rejimine -ve belki Nuri el-Maliki rejimine de- karşı savaşa sokulmalarını,

d) PKK'nın desteğiyle Türkiye'nin sınırlarının Suriye ve Irak aleyhine genişletilmesini ve

e) Güney Kürdistan'ın enerji kaynaklarını ele geçirme hesaplarını vb. sayabiliriz.

Osmanlı İmparatorluğu'nun suç ve günahlarının bu mirasçısı olan İslami gericilerimizin

hırslarının, gerçekte sahip oldukları olanak ve kapasitenin çok daha ötesinde olduğu belli.

Ama Arap halklarını kendileri gibi belleksiz sanan bu bay ve bayanların bugünkü Türkiye,

Kürdistan ve Ortadoğu konjonktüründe, bu heves ve hayallerini yaşama geçirebilmeleri

neredeyse olanaksızdır. Bunu, PKK'yı ve Kürt halkını yedeklerine alabilmeleri halinde -ki bu

zayıf bir olasılıktır- de yapamayacaklardır. Türkiye, en yakın bağlaşıkları olan ABD, NATO ve

İsrail tarafından Suriye, İran, Lübnan ve Irak'a karşı yürütülen savaşım ve istikrarsızlaştırma

operasyonlarında bir maşa olarak kullanılmayı, bu hengamede kendisine de önemli bir pay

düşeceğini sanarak hevesle kabul etmiştir. Ama bay Erdoğan ve kafadarları, Washington

ile Telaviv'deki savaş suçlularının ya da bölgedeki işbirlikçi Arap devletlerinin, Kuzey Irak

ve Kuzey Suriye'deki Kürt bölgeleriyle hegemonik bir ilişki kurmuş, nüfuzunu ve sınırlarını

genişletmiş ve Güney Kürdistan'ın enerji kaynakları üzerinde söz sahibi haline gelmiş bir

büyük Türkiye kurulmasını destekledikleri ya da Osmanlı devleti benzeri bir siyasal yapının

oluşumuna sıcak bakacaklarını ya da en azından Ankara'nın bu doğrultudaki girişimleri

karşısında sessiz kalacaklarını sanıyorlarsa aldanmaktadırlar. Dolayısıyla, Türk gericilerinin

PKK ve PYD gibi örgütleri kendi güdümlerine almak suretiyle büyüme planları, risk olasılığı

yüksek bir kumar oynamaya benzemektedir böylesi bir siyasal kumarın bumerang etkisinden

haklı olarak çekinen Türkiye'deki bazı gerici odakların ona karşı çıkmalarının altında,

geleneksel yadsıma, görmezden gelme ve kaba asimilasyon politikalarından bir türlü

kopamamanın yanısıra işte bu haklı kaygı da yatmaktadır.

Tabii bu hesapların ve ihtirasların Ortadoğu denen kurtlar sofrasında yaşama geçirilmesinin

güçlüğü, başında AKP'nin bulunduğu Türk gericiliğini hafife almayı da haklı çıkarmaz.

PKK'nın Türk burjuva devletiyle uzlaşma eğiliminin güçlü ve Türkiye devrimci hareketinin

edimsel olarak kendini tasfiye etmiş ve bir güç olmaktan çıkmış olduğu koşullarda AKP'nin

barış ve demokratikleşme demagojisinin oldukça etkili olduğunu ve -başta Kürt halkının

ileri öğeleri olmak üzere- pek çok insanın kafasını karıştırdığını kabul etmek zorundayız.

Oysa, birilerinin beklentilerinin aksine AKP hükümeti, rejimin demokratikleştirilmesi ve

barış ortamının sağlanması doğrultusunda bazı göstermelik adımlar atmak dışında bir

şey yapmamıştır ve yapması de hemen hemen olanaksızdır. 12 Eylül faşizmi döneminden

DEVAMI ICIN TIKLAYIN